

(Политика, 25.11.2008)

Светска економска криза срушила је берзе, западне привреде су започеле масовна отпуштања, наша привреда коначно је сустигла свет. Богатства Србије нису стварана на берзама, али јесу у кризним штабовима, штетним уговорима, често и голим насиљем, а увек у присуству власти. Иако српски богаташи немају деоничаре и мада су наша по величини западна богатства стварана азијатским насиљем – ништа од тога није спречило власнике приватизоване Србије да одмах почну с отпуштањем, настављајући под другим оправдањем оно што су радили од почетка приватизације.

Шта је заправо сврха и циљ приватизације – већи профит за власника или економска ефикасност која подиже производњу? Одговор је, наравно, већи профит; да је другачије зар би бруто производ Србије био скоро исти као пре приватизације, а број незапослених два пута већи? Зар би Србија била у власништву Мишковића, Ђунића, Костића, Влаховића, Новаковића, Чумета, зар би у Србији могли некажњено да постоје богаташи као извесни Нини, који вероватно не зна шта све поседује, али зато зна да није кажњиво пуштати псе на раднике „Југоремедије” када покушају да приђу капији отете им фабрике. Уколико ова земља икада буде имала права да се нада неком бољем времену мораће да се усуди да изговори: „ревизија приватизације”. Тек када будемо смели гласно и по законом уређеним правилима да питамо коме је и како је комплетна привреда Србије продата и, још важније, ко ће за то да проведе остатак живота у затвору, тек тада ћемо можда моћи да кажемо да је наш мучни и дуготрајни пут дизања са дна започео. Није ни антиевропски ни нецивилизовано питати Костића како је купио три шећеране за девет евра или како је купио срушену зграду ЦК за неких три милиона да би је одмах, без икаквог улагања, продао за десетак милиона више. И како то мисли да купи Копаоник, а о туризму зна само оно што је научио док је по црногорским хотелима бежао од полицијских потерница. Србија ће бити мало напреднија када се будемо гласно питали зашто у времену у коме нико ништа не купује ми хоћемо да продамо и планине, и Телеком и ЕПС.

Србија ће бити мало праведнија и много слободнија када будемо гласно питали градоначелника Београда зашто је Лука Београд и власништво над њом важније од свих партија у Србији и шта је све морао да обећа у знак извињења Мишковићу и његовим партнерима да би му опростили што се усудио да такне воду и земљу за коју су одлучили

да мора припасти њима. Србија ће престати да личи на мутаву звер коју на кратком ланцу воде мали и само по похлепи велики људи када буде смела отворено да каже да исти богаташи финансирају читаву власт и скоро целу опозицију и да, монополишући политику, чувају своје пословне монополе.

Светска економска криза ујединила је богате: одмах су отпустили раднике, тешко да ће отпустити и телохранитеље. За то време партије ће ћутати, више у страху да богаташи не отпусте и њих него од тихог роптања сиротиње, и повремено ће их као Тадић молити да буду солидарни, као да друмски разбојници могу бити солидарни према својој опљачканој жртви.

Ћутаће и синдикати, чија борба за социјалну правду престаје када се намире синдикални функционери који једва прикривају жељу да их зову „газда”. Ћутаће и они који још нису отпуштени, нешто од страха да и сами не остану на улици, а нешто и зато што нас предуго уче да је себичност врлина и да је похлепа пожељна и исправна. Ћути Србија, а ја не знам од чега више страхујем – од њене очајне тишине или од будућег крика масе која нема шта да изгуби.